

poeg; agga ma tahhan finralit passuda, et ta sind homme tund enne lounat minno toa ette wahhi peäle sadab, siis on mo meesterahwas mo toas. Siis laula sa täie healega üks salm sest laulust, mis mo mees wägga armastab: „Kes Jummalat ni lasseb tehha,“ — üks keif, mis sugguse salmi sa laulad, ja küllab siis saab nähha, kuidas luggu lähhab!“ Siis kästi mind minna peäle. Ukse peäl tulli se hea noor naesterahwas mo wasto, ütles weel: „Ole julge, ärra karda, küll Jummal aitab, et keif korda lähhab!“

Nenda olli ka, kuidas funninga, proua lubanud, teisel päwal kello 11 piddin temma tubbade ette wahhi peäle minnema. Mi pea, kui ma seäl jutto kumma kuulsin, hakkasin ma peäle, ja laulsin selle kenna salmi:

Kül Jummalat on kerge aasi,
Ja temma teeb ka saggedast,
Et se, kel hästi käinud kässi,
Saab waeseks, sandiks ussinast.
Sesamma Jummal awwitab,
Et waene pea rikkaks saab.

Minna otasin nüüd ja otasin, et mind piddi kutsutama; wahhitund sai täis, ja minna mõtlesin jubba, et kegi mind keige mo lauloga tähhele posse pannud. Mo meel jäi üsna nõdraks, teist salmi ma ka ennam laulda ei tohtind.

„Agga“, ütles nüüd piiskoppi proua, „se olli tühhi kartus, ja nüüd tahhan minna ilma kartuseta räkida, kuidas luggu toas läks, sest et se noor mees siin nüüd minno armas mees on.“

Keif jäid ehmates watama, ütlesid: Se teie mees, teie mees? „Teie ollete jo piiskoppi proua“, ütles wanna õppetaja. Keif jäid mõttede sisse nago oimaseks, ei teadnud mis se piddi ollema.

„Et kulage luggu ommeti eddasi!“ ütles naesterahwas naerates: „Kunninga ni hästi kui funninga proua melest olli se laul wägga illus ja hea ja kui minna sedda arro sain, siis hakkasin ma sedda meest oues fiitma, mis ma ial kita moistsin, mis peäle kun-